

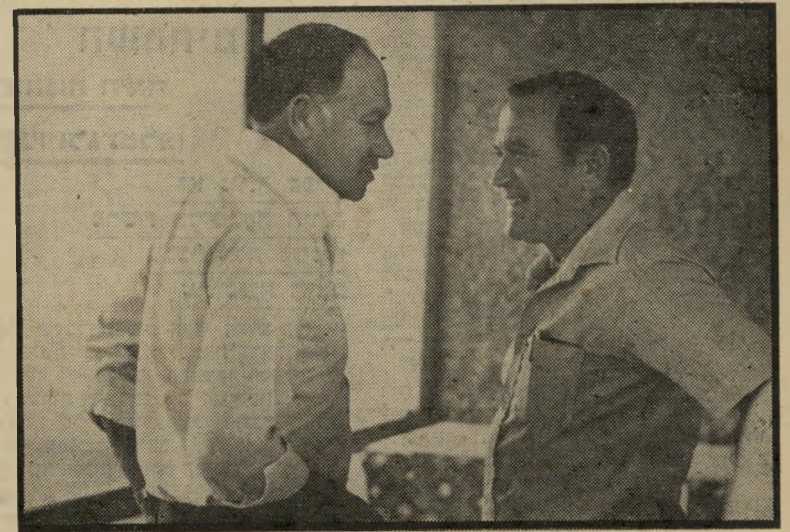
(המשך מעמוד 34)

כל אלה, פי ארבעה ממיספר הנוכחים בכנס בית ברל הראשון שנערך לפני כר שלושה חודשים, ישבו והאזינו להרצאות של ראש עיריית צפת, אהרון נחמיאס, איש האיגוד המקצועי בהסתדרות, ישרי אל קיסר, וח"כ דני רוזוליו. לא היה שום דבר חדש או מסעיר בדבי רים שנאמרו. לא נשמעה שם שום בשר רה חדשה. לא הועלה אפילו רעיון חדש אחד, רעיוני או ארגוני, ובכל זאת, האזרינו כל הנוכחים בסבלנות לנאומים הארוזים. קשה היה להניח שאישי צמרת של מיפלגת העבודה הטריחו את עצמם מכל קצוות הארץ רק כדי לשמוע מה שיש לישראל קיסר ואהרון נחמיאס לומר להם.

ברל כל מטרה מוגדרת או מצע משותף, היה ברור להם שביטול הכנס או דחייתו ינחיתו מכת מוות לעצם ההתארגנות הי מאחדת את כל אלה החשים אי נוחות מהמגמות השולטות כיום במיפלגת העבודה. מארגני הכינוס הפיקו הפעם לקחים מהי התקפות הנוצמות על כינוס בית ברל הי ראשון. הפעם שוב לא ניתן היה להגדיר את הכינוס ככינוס של "קבוצת לוויני סוף-חריף". מזכיר הקיבוץ המאוחד, מו" סה חריף, ויו"ר מועצת המנהלים של בנק הפועלים, יעקב לוינסון, אומנם נכחו בכנס, אך הם לא השמיעו בו אפילו מילה אחת. הם לא ישבו על במת הנואמים, אלא בתוך הקהל. למרות זאת היה זה יעקב לוינסון שמשך את תשומת הלב

ננקאי לוינסון בקהל בבית ברל במקום שירה בציבור ופיצוח גרעיני

מארגנים חריף ולוינסון ספונסר במושב האחורי

העיקרית דווקא בשתיקתו, ומצלמות הי טלוויזיה התרכזו על הבעת הספינס שב- פניו. **בלי תווית ערתית.** הלקח השני ש- הופק היה שבירת התדמית של קבוצת עילית אינטלקטואלית-אשכנזית, שניסו מתנגדי ההתארגנות לטוות לה. הפעם בלט מיספרם של יוצאי עדות המזרח כי קרב המתכנסים. לא היה זה מקרה שר- שותי-הדיבור ניתנה דווקא לאהרון נחמיאס, שנתנו את הטון בכנס. אחרי יליד תימן, שנתנו את הטון בכנס. העידה על מיהם לא ניתן יהיה עוד להדביק לחוג בית ברל תווית עדתית או מעמדית מת- נשאת.

העובדה שהפעם באו לכנס רבים שלא הוזמנו אליו וגם רבים, בעיקר מקרב ועי די-העובדים, שהופעלו עליהם אימים ול- חצים שלא להשתתף בכנס. העידה על הדינמיקה הפנימית של התכנסות מעין זו, שטרם הניפה דגל כלשהו. במיפלגת הי עבודה קיימים רבים וטובים המחפשים אפיק רעיוני וערכי כדי לנתב בו את פעילותם.

מדלשינו

רוי ברקאי סיפר

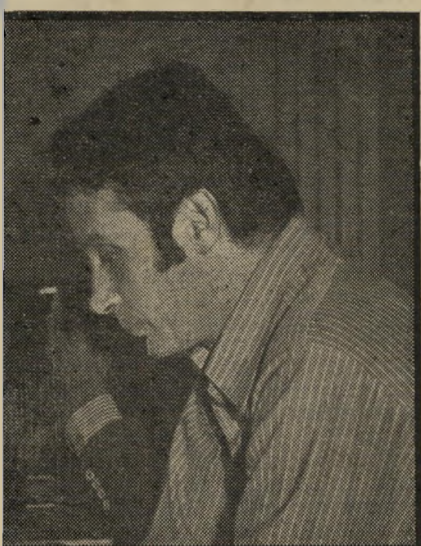
ה כתב הפרלמנטרי של הרדיו, רוי ברקאי, חיפש את מנהל החטיבה שלו, עמוס גורן. הוא היה צריך להתחיל את גורן על טופס-הוצאות-אישיות. כאשר מצא אותו לבסוף, חתם גורן על הטופס מבלי להניד עפעף ואחר כך אמר לרוי: "בוא, הכנס אלי לרגע לחדר". על השיחה שהיתה ביניהם בארבע עיי ניים יש שתי גירסות, האחת של ברקאי והאחרת של גורן. אולם שיחה זו גרמה להתפוצצות השערוריה הגדולה ביותר ש- אותה ידע הרדיו מעודו: שערוריית הי רשימות השחורות של "המאפיה השמא- לנית" ברדיו.

לדברי רוי ברקאי, צעיר נמרץ, הנח- שב לאחד הכתבים הבולטים ברדיו, מר- כיב משקפיים, בעל שיער סתור שחולצתו תמיד מחוץ למכנסיו, אמר לו גורן: "אני רוצה לספר לך משהו. לפני כשנה וחצי, כשהתמודדתי על תפקיד מנהל החטיבה, הייתי נתון ללחצים של אבי בריינסון. הוא ניסח מיכתב לחבר הוועד המנהל, אהרון פאפו, שבו הובעו דעות על כל מיני אנשים העובדים ברדיו, "המשויי- כים" לשמאל, וחוות דעת עליהם. אני הייתי שותף לעניין הזה עם המיכתב. אני לא זוכר אם חתמתי עליו או לא, אבל זו לא היתה האשמה שלי. הייתי נתון לסחיטה של אבי בריינסון. אני רוצה להתנצל בפניך, גם השם שלך היה בי רשימה הזו."

רוי שמע את דבריו של גורן בשקט. בין גורן לברקאי היו מתיחויות רבות על רקע הבדלי אופי ועל רקע השקפות פו- ליטיות שונות. אולם מאז מונה גורן, הוא קידם את ברקאי, מינה אותו לראש מחי לקה ולא התחשב כלל בהבדלי הגישה וההשקפות שביניהם. "אתה יודע", אמר גורן, "שהמיסמך הזה לא היה משהו רצי- ני. זה שהיה כתוב בו שאתה שמאלני, ושאוהבו ננקא את מחלקת החדשות מי שמאלנים לא גרם לכך שיצרו את הצע- דים שלך."

ברקאי קיבל את הווידוי של גורן כי שיווינופש והתייחס אליו כאל רכילות. הוא הכיר את הדמויות שפעלו בסניפור הזה. עמוס גורן, מנהל החטיבה השאפתן ואיש המקורב למרכז-החופשי לשעבר ול- מנהיגו שמואל תמיר; אבי בריינסון, אשר לטענת ברקאי הוא אחד הכתבים הכושלים של הרדיו ויודע כמי שמלשין לשליטנות ולשרי הליכוד על מה שקורה במחלקת החדשות, וחבר הוועד המנהל אהרון פאפו, שכבר זמן רב איש ברשותי השידור אינו מתייחס אליו ברצינות. לגבי ברקאי התמים, היה זה עוד סיפור רכי- לות, מהסיפורים הרבים המושמעים במח- לקת החדשות. החידוש היחיד שהיה בווי- דוי של גורן, היה שסוף-סוף התאמתה שמועה שהילכה במערכת החדשות זמן רב. "מיסמך פאפו", שהכל דיברו עליו ואיש לא ידע מהו בדיוק, נחשף.

רק כעבור שעות אחדות, כאשר ברקאי פגש את גבי גזית, מגיש יומנים, הוא נזכר בסיפור שסיפר לו גורן. הוא סיפר אותו לגזית כפיסת רכילות, אולם גזית התנפל על הסיפור כמוצא שלל רב. "זה סיפור עם הרבה חומר נפץ", אמר גזית, "צריך לפוצץ אותו". המגיש התגלה כבעל חושים פוליטיים מחודדים יותר מאשר הכתב הפרלמנטרי. לגזית גם יש חשבון אישי נוקב עם עמוס גורן, ובעזרת סיפור זה הוא מצא דרך

עמוס גורן גילה לו

להיפרע ממנהל החטיבה. לפני שנים אחי דות היה גורן התבר-הקבוע של קריינית הרדיו שמירה אימבר. גורן, הידוע כמי שנגרר לעיתים לסערת רגשות ומפעיל כוח פיסכי, חשד כי שמירה מנהלת רומן סימולטאני עימו ועם גבי גזית. הוא תפס את גזית והפליא בו את מכותיו.

"אני עורך" דין בדם"

זית החליט לפוצץ את הפרשה. תוך שעות ספורות התלחשו בירושלים על מיסמך שהתגלה במיקרה, ובו רשימה של אנשי המאפיה השמאלנית ברדיו. מחלקת החדשות חדלה מלתפקד, ורק יחסם של עובדי המחלקה למנהל הרדיו החדש, גיר- עון לביארי, מנע את התפשטות השביתה שהוכרזה באותו היום.

כאשר הבין גורן כי הסיפור פרש כני פיים, הוא ניגש, עוד באותו הערב, לכי- תו של ברקאי. גם לגבי השיחה השניה שלהם יש הבדלי גירסות. ברקאי טוען כי גורן ביקש ממנו לדאוג לכך שהסי- פור לא יופץ, והבטיח לו, בתמורה, ש- הוא ידאג לעריפת ראשו של שנוא מחי לקת החדשות, אבי בריינסון. כאשר אמר לו ברקאי כי הסיפור כבר מתגלגל ויצא משליטתה, השיב לו גורן, שוב לפי גיר- סת ברקאי: "אם ככה, אז אני אומר שכל העניין היה מתיחה."

עמוס גורן מכחיש את פרטי השיחות שהתקיימו בינו לבין ברקאי. לפי גירסת ברקאי, בישיבה שהתקיימה בחדרו של לביארי, שבה השתתפו כל מנהלי המח- לקות בחטיבת החדשות, חזר ברקאי על גירסתו. גורן הכחיש אותה מכל וכל ועטן כי מה שברקאי מספר הוא שקר וכזב. "אני יודע שבריינסון מגיש נגדי תבי- עת-דיבה. הנושא נמצא בחקירה, לכן אני מנוע מלדבר", הסביר גורן. "מה שאני יכול לומר הוא, שאני לא ניסחתי ולא הייתי שותף לכל ניסוח של מיכתב מסוג זה, ששולח לפאפו או לכל אדם אחר. ההוכחה הכי טובה לכך שלא כתבתי את